

Arrest

nr. 158 278 van 12 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 30 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die loco advocaat Marie-Christine WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feiten

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Casablanca op 18/01/1961.

De verzoekende partij wordt op 30 november 2015 door de grenscontrole tegengehouden zonder in het bezit te zijn van een geldig visum op haar Marokkaans paspoort.

Op 30 november 2015 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de teruggedrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. *In casu* voert de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid *rationa temporis* van de vordering aan.

2.2.2. Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden beslissing een teruggedrijvingsmaatregel is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 30 november 2015. Vanaf 30 november 2015 was de verzoekende partij ook vastgehouden met het oog op haar teruggedrijving. Conform artikel 39/57, §1 derde lid *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van 1 december 2015 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* donderdag 10 december 2015 is. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus donderdag 10 december 2015.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op 11 december 2015. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De verzoekende partij kreeg ter terechtzitting ook in de mogelijkheid om een standpunt in te nemen omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT

en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat haar pas op vrijdag 11 december 2015 werd meegedeeld dat ze op zondagavond naar Marokko teruggedreven wordt. Zij meent dat haar vordering pas op 11 december imminent werd en dat haar verzoekschrift daarom wel tijdig is. *In casu* is de verzoekende partij sinds 30 november 2015 van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is sinds 30 november 2015. Gelet op de vrijheidsberoving, wist de verzoekende partij toen al dat haar terugdrijving imminent was. De verzoekende partij diende toen reeds diligent en alert te reageren en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring af te wachten.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden beslissing van 30 november 2015 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

M. RYCKASEYS